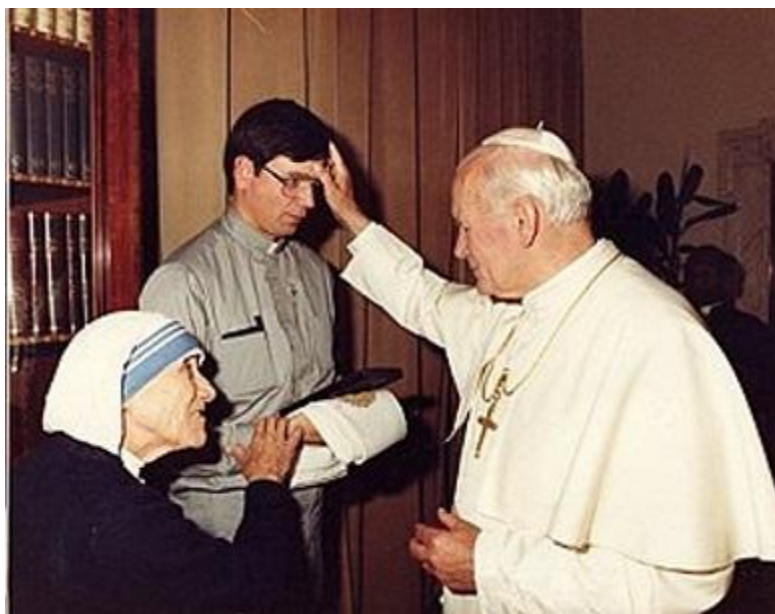

Františkovo slovo

č.115

Papež: Milosrdenství není teorie manažerství

Papež: Ti, které společnost a zpupnost mocných odepisuje, tvoří většinu populace

Papež promluvil k účastníkům Světového kongresu kardiologů

Milosrdenství nabízí důstojnost

Od dob sv. Františka z Assisi asi nikdo nedosáhl takového věhlasu jako Matka Tereza

Papež: péče o společný domov je skutek duchovního milosrdenství

Sestra Prema: Matka Tereza není svatý obrázek, je živá a činná

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Milosrdenství není teorie manažerství

Vatikán/Bogota. Svět potřebuje pastýře, kteří dovedou „prokazovat milosrdenství“, které jedině dokáže změnit srdce lidí a musí být proto středem veškeré pastorační i misionářské činnosti. Toto přesvědčení dnes vyjádřil papež František v obsáhlém videoposelství adresované účastníkům konference (foto), kterou v kolumbijském hlavním městě od dneška do úterka (27. -30. srpna) pořádají společně biskupové Latinské Ameriky a Karibiku (CELAM) a episkopátů Spojených států amerických a Kanady v rámci Svatého roku Milosrdenství.

Petrův nástupce podal výklad slov svatého Pavla z prvního listu Timotejovi (1,12-16), zvláště: „Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost“ (1,16). Nauka, na kterou je podle apoštola národů spolehnutí, je fakt, že se všem dostalo milosrdenství. Papež František opět zdůraznil, že „milosrdenství není idea, touha, teorie a tím méně ideologie, nýbrž konkrétní způsob zacházení s křehkostí, způsob interakce a sblížení s druhými.

„Je to konkrétní způsob přiblížení se lidem v těžké chvíli. Je to způsob, kdy se s druhými jedná, co nejlépe, aby cítili a chápali, že v jejich životě ještě nepadlo poslední slovo. Takové jednání, aby ten, kdo je zdrcen svými hříchy, pocítil úlevu nové možnosti.“

Bůh – komentoval dále Petrův nástupce svatého Pavla – dává vznik pohybu, který vede od rukou k srdci. Proto náš způsob jednání s druhými nikdy není činem založeným na strachu, nýbrž na naději ve změnu, kterou má Kristus pro každého. „Způsob jednání založený na strachu – precizuje papež – dosáhne pouze separace a rozdělení. Je to snaha rozlišit s chirurgickou přesností jednu stranu od druhé. Je to přístup, který zdůrazňuje pocit viny, sklíčenost, pochybení. Naproti tomu jednání založené na naději ve změnu zdůrazňuje důvěru v chápání, vývoj a stálé hledání nových příležitostí. Proto – říká František – milosrdenství vždycky probouzí kreativitu.“

„Nesnoubí se se vzorem či receptem, nýbrž má zdravou duchovní svobodu hledat pro druhého to nejlepší tak, aby to mohl chápat. To uvádí do pohybu všechny naše schopnosti, duchy a vede nás za naše omezení. Neprospívá mnohomluvnost, která jak říká Pavel (1 Tim 1,3-4), dává podnět k nekonečným rozepřím, zatímco jednání založené na naději ve změnu je neúnavné porozumění, které rozbuší srdce a dá pohotovost našim rukám.“

Když vidíme jednat Boha – podotkl dále papež – může se nám přihodit totéž, co staršímu bratrovi z podobnosti o marnotratném synu, a může nás skandalizovat něha a objetí dané bratrovi, který zradil. K tomu dochází, jsme-li prodchnuti separatistickou logikou, která působí fraktury sociální reality na dobré a špatné, svaté a hříšníky. Za tím se skrývá ztráta paměti a pravdy, že jako první odpustil Bůh také mně.

„Milosrdenství není nějaká teorie manažerství. - »Nyní je módou mluvit o milosrdenství, tak jdeme s dobou.« - Nikoli, není to teorie ohánění se slovy za účelem sklizení potlesku za vlastní blahosklonnost, nýbrž historie hříchu k upamatování. Jakého? Našeho, mého a všeho. A lásky, hodné chvály. Koho? Boha, který na mně ukázal celou svoji shovívavost.“

Veškerá činnost církve na všech úrovních – řekl dále papež František – tedy záleží na tom, jak dovedeme dosvědčovat tento aspekt.

„Pavel nám podává zajímavý ukazatel. Připomíná nám, že to, co jej proměnilo v apoštola, je způsob, jak s ním naložil Pán, způsob, jakým vstoupil do jeho života: „ukázal na mně celou svoji shovívavost“. Učedníkem jej učinila důvěra, kterou mu projevil Bůh, navzdory mnoha jeho hříchům.“

Teoreticky jsme misionáři milosrdenství – pokračoval papež František – ale častokrát jsme spíše špatnými jednateli než strůjci dobra. V dnešním zraněném světě je zapotřebí prosazovat, stimulovat a doprovázet pedagogii milosrdenství. Srdcem pastorace je shovívavost osvojená z vlastní zkušenosti, dojem z odpuštění, který se stává uměním jednat s našimi bratry způsobem, jakým Bůh jednal s námi.“

„Učit se jednat shovívavě znamená učit se od Mistra, který se nám stal bližním, beze strachu před těmi, kdo byli skartováni a jsou poznamenáni či oceňováni hříchem. Učit se podávat ruku tomu, kdo padl, bez ohledu na komentáře. Každý projev, který postrádá potřebnou shovívavost, se nakonec promění ve špatné zacházení. Intelligence vylepšuje stezky naděje, jež upřednostňují dobré zacházení a dávají zazářit shovívavosti.“

Řekl mimo jiné papež František v dnešním videoposelství účastníkům jubilejních celoamerických oslav Svatého roku Milosrdenství v Bogotě.

28.8.2016

Papež: Ti, které společnost a zpupnost mocných odepisuje, tvoří většinu populace

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes před polednem sešlo asi 10 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou nedělní promluvu papeže před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Petrův nástupce mluvil o nedělním evangeliu (Lk 14,1.7-14), které popisuje Ježíše, jenž v domě jednoho z předních farizeů pozoroval hosty pozvané k obědu, jak si vybírají přední místa u stolu. Odtud pak vyplynulo Ježíšovo poučení, že „kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen“. Papež František k tomu mimo jiné řekl:

„Ježíšova slova zdůrazňují zcela odlišné a protikladné postoje: postoj toho, kdo si určuje svoje místo, a postoj toho, kdo si jej nechá určit Bohem, od něhož očekává odměnu. Nezapomínejme, že Bůh odměňuje mnohem více než lidé! Dává nám mnohem krásnější místo než to, které nám dávají lidé! Místo, které nám dává Bůh, je v blízkosti Jeho srdce a jeho odměnou je věčný život. „Budeš blahoslavený – říká Ježíš – dostaneš odměnu při vzkříšení spravedlivých“ (v.14).

Popisuje to druhé podobství, ve kterém Ježíš poukazuje na postoj nezištnosti, kterou se má vyznačovat pohostinnost. Říká: „Když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit“ (vv.13-14). Jde o to zvolit si nezištnost namísto oportunistické kalkulace, která usiluje o získání odměny, je zainteresovaná a chce se obohatit. Chudí, obyčejní a bezvýznamní totiž nemohou pozvání na hostinu nikdy oplatit. Ježíš tak ukazuje, že preferuje chudé a vyděděné, kteří jsou v Božím království privilegováni, a podává zásadní poselství evangelia, které spočívá ve službě bližnímu pro lásku Boží. Ježíš dnes dává hlas tomu, kdo nemá hlas, a každého z nás důrazně vyzývá, abychom otevřeli srdce a vzali si za své utrpení a úzkosti chudých, hladových, vyděděných, uprchlíků, životem zdrcených a těch, kdo jsou odepsáni společností a zpupností mocnějších. Ve skutečnosti tito odepsaní tvoří drtivou většinu populace.“

Papež František se pak vrátil k aktuálnímu dění ve střední Itálii, postižené ničivým zemětřesením, které si vyžádalo až dosud 291 lidský život.

„Rád bych znovu vyjádřil svoji duchovní blízkost obyvatelům krajů Lazio, Marche a Umbrie, kteří byli v uplynulých dnech těžce postiženi zemětřesením. Myslím zejména na lidi v Amatrice, Accumoli, Arquata, Pescara del Tronto a Norcia. Znovu těmto drahým lidem říkám, že církev sdílí jejich utrpení a jejich starosti. Modleme se za zemřelé a za zachráněné. Péče, s níž pracují místní představitelé, pořádkové síly, civilní ochrana a dobrovolníci, dokazuje, jak důležitá je solidarita pro překonání tak bolestných zkoušek. Drazí bratři a sestry, doufám, že jakmile to bude možné, přijdu vás také navštívit a osobně doručit útěchu víry, otcovské a bratrské objetí a oporu křesťanské naděje. Modleme se všichni společně za tyto bratry a sestry.“

Po společné recitaci Zdrávasu papež František pokračoval:

„Včera se v Santiago del Estero, v Argentině, konala beatifikace sestry Marie Antonie de San Jose, kterou lid nazývá Matka Antula (Mama Antula). Její příkladné křesťanské svědectví, zejména její apoštolát při šíření Duchovných cvičení, může stále podněcovat touhu po přilnutí ke Kristu a evangeliu.“

Potom papež upozornil na blížící se Světový den modliteb za péči o stvoření:

„Příští čtvrtek 1. září se bude společně s pravoslavnými bratry a jinými církvemi konat Světový den modliteb za péči o stvoření. Bude to příležitost k posílení společného nasazení za ochranu života a úctu k životnímu prostředí a přírodě.“

31.8.2016

Papež promluvil k účastníkům Světového kongresu kardiologů

Vatikán. Papež František dnes navštívil římské výstaviště „Fiera di Roma“, kde v těchto dnech probíhá Světový kongres kardiologů. Účastní se ho 35 tisíc lékařů ze 140 zemí světa. Na pozvání předsednictva Evropské kardiologické společnosti, která je pořadatelem kongresu, Svatý otec shromážděné lékaře a vědce oslovil:

„Zabýváte se léčením srdce. Kolik symboliky se skrývá v tomto slově a kolik očekávání se vkládá do tohoto lidského orgánu! Vašima rukama prochází pulsující střed lidského těla a vaše odpovědnost je tedy veliká! Jsem si jist, že když se ocitáte před touto knihou života, obsahující ještě mnoho neobjevených stránek, přistupujete k ní s chvěním a pocitem bázně.“

Papež František v promluvě ke kardiologům připomněl, že učení církve vždy potvrzovalo význam vědeckého zkoumání pro život a zdraví člověka, a také dnes podporuje tuto vědeckou práci s vědomím, že to, co slouží skutečnému dobru člověka, je vždy činností pocházející od Boha. Lidská přirozenost v celé své složitosti je stejně jako lidská mysl Božím stvořením. Nicméně – podotkl Svatý otec – jak víme, ani vědec není ve svém zkoumání nikdy neutrální:

„(Vědec) s sebou nese celý svůj příběh, svůj způsob bytí a myšlení. Každému je potřebné jakési očištění, které zbavuje důvody jeho hledání pravdy a jistoty jedovatých toxinů a vede ho tak k intenzivnějšímu hledání podstaty věcí. Nelze totiž popírat, že i nejpřísnější vědecké poznání ke svému pokroku potřebuje klást si otázky o původu, smyslu a cíli skutečnosti, člověka nevyjímaje, a nacházet na ně odpovědi. Pouze přírodní a fyzikální vědy nicméně nepostačí k porozumění tajemství, které v sobě nese každá lidská bytost. Hledíme-li na člověka v jeho celku – dovoluňte mi, abych položil důraz na toto téma – můžeme se zvláště zaměřit na nejchudší, na nejvíce znevýhodňované a marginalizované, aby také k nim dospěla vaše péče, stejně jako pomoc a pozornost veřejných i soukromých zdravotnických struktur. Musíme se zasazovat o to, aby v této odpisové kultuře nebyl nikdo marginalizován.“

V závěru papež František poukázal na to, že kardiologové svou činností přispívají k uzdravení nemocného těla, ale zároveň mají možnost ověřovat, že do lidské přirozenosti jsou vepsány zákony, které nikdo nesmí narušovat, které lze pouze „objevovat, užívat a uspořádávat“, tak aby život odpovídal Stvořitelovým záměrům (srov. Gaudium et spes, 36). Proto je důležité, aby se vědec nenechal svést pokušením dusit pravdu (srov. Řm 1,18) – dodal Svatý otec.

„Ještě jednou chci ocenit vaši práci a prosím Pána, aby požehnal lékařské bádání a léčbu, aby se všem mohlo dostat úlevy v bolesti, větší kvality života a aby se mohla rozrůstat naděje.“

Generální audience

31.8.2016

Milosrdenství nabízí důstojnost

(srov. Mt 9,20-22)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium, které jsme slyšeli, nám představuje postavu, která vyniká svojí vírou i odvahou. Jde o ženu, kterou Ježíš uzdravil z krvotoku (srov. Mt 9,20-22). Když procházela mezi zástupem, přistoupila zezadu k Ježíši, aby se dotkla střípce jeho šatů. „Řekla si totiž: »Jestli se dotknu jen jeho šatů, budu uzdravena«“ (v.21). Jaká víra! Jakou víru měla tato žena! Uvažuje tak, protože ji oživuje veliká víra a naděje, a se špetkou chytrosti pak uskutečňuje, co má na srdci. Přání, aby ji Ježíš uzdravil, bylo tak silné, že ji přimělo přestoupit předpisy stanovené Mojžíšským zákonem. Tato ubohá žena byla totiž mnoho let nejenom nemocná, ale byla považována za nečistou, protože byla postižena krvotokem (srov. Lk 15,9-30). Proto byla vyloučena z liturgického života, manželského života i z normálních vztahů k bližním. Evangelista Marek dodává, že se radila s mnoha lékaři, vynaložila mnoho peněz na léčení a snášela bolestné kúry, ale bylo jí čím dál hůř. Tato žena byla společností odepsaná. Je důležité vzít do úvahy tuto její situaci, že totiž byla odepsaná, abychom pochopili rozpoložení její mysli. Pocítí, že Ježíš ji může vysvobodit z této nemoci i marginalizace a zostuzení, ve kterých dlouhé roky žila. Jedním slovem: ví, cítí, že ji Ježíš může *zachránit*.

Tento případ vyjevuje způsob, jakým byla nezřídka žena vnímána a představována. Všichni - i v křesťanských komunitách - se musíme mít na pozoru před takovým pojetím, které hledí na ženu s předsudky a podezřeními, jež poškozují její nedotknutelnou důstojnost. Jsou to právě evangelia, která vracejí pravdu a přivádějí k osvobozujícímu pohledu. Ježíš obdivoval víru této ženy, které se všichni vyhýbali, a proměnil její naději ve spásu. Neznáme její jméno, ale těch pár slov, kterými evangelia popisují její setkání s Ježíšem, vykreslují postoj víry, který je schopen obnovit pravdu a velikost důstojnosti každého člověka. Setkání s Kristem otevírá každému, muži i ženě všech míst a všech dob, cestu osvobození a spásy.

Matoušovo evangelium praví, že jakmile se žena dotkla jeho šatů, „Ježíš se obrátil, uviděl ji“ a promluvil k ní. Jak už bylo řečeno, žena v důsledku svého postavení jednala ve skrytu, za Ježíšovými zády. Trochu se bála, aby nebyla spatřena, protože byla odepsána. Ježíš ji však spatří a svým pohledem jí nic nevyčítá, neříká jí: „Odejdi, jsi odepsaná! Jsi nečistá, jdi pryč!“ Nikoli. Nic nevyčítá. Ježíšův pohled je shovívavý a něžný. Ví, co se stalo, a snaží se s ní osobně setkat, což si ostatně žena sama přála. To znamená, že Ježíš ji nejenom přijímá, ale považuje ji za hodnou tohoto setkání až do té míry, že ji věnuje svou pozornost a promluví k ní.

Ústřední pasáž vyprávění obsahuje *tříkrát* výraz znamenající *uzdravení* či *záchranu*. „Řekla si: »Jestli se dotknu jen jeho šatů, budu *uzdravena*«. Ježíš se obrátil, a když ji uviděl, řekl: »Buď dobré mysli, dcero. Tvá víra tě *zachránila*«. A od té chvíle byla ta žena *zdravá*.“ (vv.21-22). Oslovení „buď dobré mysli, dcero,“ je výrazem veškerého Božího milosrdenství k této osobě a ke každému, kdo je marginalizován. Kolikrát jen se cítíme vnitřně odepsáni kvůli svým hříchům, kterých jsme se tolikrát, tolikrát dopustili... A Pán nám říká: „Buď dobré mysli! Pojd! Pro mne nejsi vyděděnec, odepsaný člověk. Odvahu, dcero. Ty jsi dcera nebo syn.« A toto je moment milosti, moment odpuštění, moment inkluze do Ježíšova života, do života církve. Je to moment milosrdenství. Dnes nám všem, hříšníkům, ať už jsme velcí či malí hříšníci, ale všichni jimi jsme, Pán říká nám všem: „Buď dobré mysli, pojd! Už nejsi vyděděný, nejsi marginalizovaná. Odpouštím ti a objímám tě.“ Takové je Boží milosrdenství. Musíme mít odvahu jít k Němu, žádat odpuštění svých hříchů a ubírat se dál. Odvážně jako ona žena. „Uzdravení“ má tady mnoho významů. Především je to navrácení zdraví; potom osvobození od společenských a náboženských diskriminací; pak uskutečnění naděje, kterou si nesla v srdci, spolu s odstraněním strachu a sklíčenosti; a nakonec, když je osvobozena od nutnosti jednat ve skrytu, je navracena komunitě. Tato poslední věc je důležitá. Marginalizovaný člověk jedná vždycky ve skrytu, vícekrát anebo celý život. Pomysleme na tehdejší malomocné, na dnešní bezdomovce... pomysleme na hříšníky, nás hříšníky. Stále děláme něco ve skrytu, máme potřebu dělat něco ve skrytu, protože se stydíme za to, čím jsme... A

Ježíš nás od toho osvobozuje a pozvedá nás: „Vstaň a jdi!“ Jak nás Bůh stvořil. Bůh nás stvořil na nohou, nikoli v poníženosti. Ježíš obdarovává úplným uzdravením, spásou, která znovu zasazuje život této ženy do sféry Boží lásky a současně ji obnovuje v plné její důstojnosti.

Zkrátka nikoli plášť dal spásu ženě, která se jej dotkla, nýbrž *Ježíšovo slovo přijaté vírou* je schopné poskytnout útěchu, uzdravit a obnovit ve vztahu k Bohu a jeho lidu. Ježíš je jediným pramenem požehnání, který dává všem lidem spásu, a víra je základní dispozice k jejímu přijetí. Ježíš svým plně slitovným jednáním opět ukazuje církvi cestu, kterou je třeba se ubírat vstříc každému člověku, aby každý mohl být uzdraven na těle i na duchu a znovu nabýt důstojnosti Božích dětí.

1.9.2016

Od dob sv. Františka z Assisi asi nikdo nedosáhl takového věhlasu jako Matka Tereza

Řím. V okolí Vatikánu jsou v plném proudu přípravy na nedělní kanonizaci bl. Matky Terezy z Kalkaty. Netřeba ji představovat, za svatou byla považována už za života. Zakladatelka kongregace misionářek milosrdné lásky věnovala svůj život službě nejubožejším z ubohým, nemocným, umírajícím a vyděděným. Za své dílo obdržela celou řadu ocenění, včetně Nobelovy ceny míru v roce 1979. Matka Tereza zemřela 5. září 1997 ve věku 87 let. O pouhých šest let později, v roce 2003 ji blahořečil papež Jan Pavel II.

„Byla velice obdarovaná po lidské stránce. Byla velmi inteligentní, praktická, rozená učitelka a organizátorka. Uměla zpívat, měla krásný hlas, hrála na hudební nástroje, psala poezii. Měla mnoho darů,“ říká v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas O. Brian Kolodiejchuk, postulátor kanonizačního procesu Matky Terezy z Kalkaty:

„Sestry, které se připojily ke kongregaci, byly často zkušené lékařky, zdravotnice či ženy jiných povolání. V komunitě však žily stejně prostě jako všechny ostatní sestry – a jako Matka Tereza samotná. Hloubku své svatosti skrývala za vnější prostotu života i slov.“

„Pokud se někdy stanu svatou, budu jistě světicí temnoty,“ řekla kdysi Matka Tereza. Popsala také, že v dlouhou dobu pociťovala „nepřítomnost nebe“. O. Brian k tomu vysvětluje:

„Myslím si, že jde o „misijní plán“ Matky Terezy, ve kterém naznačuje, co bude dělat, až – jak říkávala – „půjde domů k Bohu“. Z dopisů, které jsme objevili po její smrti, když jsme začali shromažďovat dokumenty, a které byly publikovány („Mother Teresa, Come Be My Light: The Private Writings of the Saint of Calcutta“, česky: Matka Tereza, Pojď, buď Mým světlem, Soukromá korespondence světice z Kalkaty, Karmelitánské nakladatelství 2008.) jsme zjistili – k našemu překvapení, ne-li přímo šoku, který zasáhl všechny, včetně sester Matce Tereze nejbližších – že její vnitřní zkušenost byla poznamenána čímsi, co ona sama nazývala „Temnotou“ a že byla ženou vášnivě zamilovanou do Ježíše.“

Šok to byl o to větší, že Matka Tereza oplývala zdánlivě nekonečnou energií a organizačními schopnostmi, takže všichni kolem věřili, že žije s vědomím útěšné Ježíšovy lásky k ní. Její dopisy však odhalují, že se cítila Ježíšem nemilovaná a nechtěná, poznamenává o. Brian.

„Pociťuje, že nemůže milovat Ježíše tak, jak by ho chtěla milovat, protože On nikdy nemůže být milován první – což je troufalé konstatování, bereme-li ho vážně. Víme, že Matka Tereza byla nablízku chudým, těm kdo jsou v materiální nouzi. Ale díky tomuto prožitku „nelásky“ se solidarizovala i s těmi, kdo strádají duchovně. Proto její slova o „nepřítomnosti nebe“ považují za misijní program do budoucnosti – chce se přimlouvat za ty, kdo procházejí temnotou. Když jsem četl některé části korespondence v matčině domě v Kalkatě sestrám, které ji dobře znaly – plakaly. Náhle si totiž uvědomily, jak mnoho trpěla. Některé z listů, které ji nejvíce obnažují, byly odresovány přímo Ježíši. Popisuje v nich své

mučivé pochybnosti o síle své víry a Ježíšově lásce k ní. Píše například: „Jsem ochotná prožívat to po celou věčnost, pokud tě to těší nebo pokud z toho mohou mít ostatní užitek“. Její velkodušnost a duchovní velikost je obrovská: „Chci tišit tvoji žízeň každou kapkou krve, kterou ve mě najdeš.“ Proto sestry v matčině domě plakaly, když to slyšely. Není-li toto láska k Bohu, pak nevím, co to je.“

- říká postulátor kanonizačního procesu Matky Terezy, o. Brian Kolodiejchuk. Na dotaz, jak by asi Matka Tereza reagovala, kdyby věděla, že bude skutečně prohlášena za svatou, odpovídá:

„Myslím si, že byla nevinná a čistá, ale nebyla hloupá ani naivní. Takže se domnívám, že si to nějak uvědomovala.... Na jedné tiskové konferenci se jí novináři zeptali: „Matko Terezo, co si myslíte o tom, že vás lidé považují za živou světici?“ A ona na to odpověděla: „Nemělo by vás překvapovat, že ve mně vidíte Ježíše, protože být svatý je povinnost pro nás pro všechny. Myslím si tedy, že si nějak uvědomovala, že bude svatořečená, ale zároveň mimořádně vynikala v pokoře. Byla jednou z nejobdivovanějších žen 20. století – a nejen v církvi. Od dob sv. Františka z Assisi snad nikdo neměl takový ohlas mimo církvev. Samozřejmě máme i jiné velké světce, ale kdo z nich měl takový ohlas? Pronikl i do kultury: ve filmech a knihách najdete, jak někdo říká: „Copak si myslíš, že jsem Matka Tereza?“ V tomto smyslu je Matka Tereza identifikována s dobrotou, vlídností, milosrdnou láskou...“

Ani celosvětový věhlas by však ke svatořečení nestačil. Kanonizační proces požaduje potvrzení z nebes formou prokázání zázraku. Přímluvě Matky Terezy se přičítá zázračné uzdravení, ke kterému došlo v roce 2008 v Brazílii. Marcilio Haddad Andrino měl diagnostikovanou bakteriální infekci v mozku, která působila hydrocefalus. Spolu se svou ženou Fernandou se začali v září modlit za uzdravení:

Modlila se také 9. prosince, když Marcilio trpěl nesmírnou bolestí způsobenou tlakem vody na mozek a následně upadl do komatu. V podstatě lze říci, že umíral. Jeden z lékařů chtěl přistoupit k operaci a zavést drenáž, ale nebylo to možné kvůli komplikaci, které se obával anesteziolog. Kolem šesté hodiny odpoledne byl Marcilio v hlubokém bezvědomí na operačním sále a lékař vyšel ven, zavolat nějakého dalšího specialistu. Když se po půlhodině vrátil Marcilio se náhle probрал, necítil žádnou bolest, rozhlížel se po místnosti a ptal se, proč tam je. Po celou tu dobu se jeho žena intenzívně modlila. Neurochirurgové, kteří případ zkoumali potvrdili, že tento vývoj je nevysvětlitelný. A lékař, který o Marcilia pečoval uvedl, že ze třiceti pacientů, které viděl v tomto stavu, je jediný, kdo přežil.

K tomuto zázraku se druží ještě další, „vedlejší“ – říká o. Brian. Marcilio a jeho žena, kteří podle lékařů nemohli mít děti, zjistili, že Fernanda je těhotná a dnes mají dvě děti.

(job)

1.9.2016

Papež: péče o společný domov je skutek duchovního milosrdenství

Vatikán. Naslouchat křiku Země, naslouchat křiku chudých – k tomu vybízí papež František v obsáhlém poselství ke dnešnímu Světovému dni modliteb za péči o stvoření. Ustanovením tohoto dne loni v srpnu (10.8.) se římský biskup připojil k iniciativě pravoslavného ekumenického patriarchy Bartoloměje I. Stejně jako loni se při této příležitosti ve vatikánské bazilice bude konat bohoslužba nešpor za účasti Svatého otce, kázat bude otec Raniero Cantalamessa.

Ke zmíněnému Světovému dni vydal letos papež také zvláštní čtyřstránkové poselství, které představil ve vatikánském tiskovém středisku kardinál Peter Turkson a ve kterém papež mluví o potřebě ekologické konverze, předpokládající uznání našich hříchů proti stvoření, a navrhuje zavést jako nový skutek milosrdenství právě „péči o společný domov“, což bylo

téma loňské encykliky *Laudato si'*. Je čas změnit kurs a chránit Zemi, která je naším společným domovem – vybízí papež František ve svém poselství a zdůrazňuje, že křesťanské komunity sdílejí starost o budoucnost planety spolu s komunitami jiných náboženských vyznání.

Papež připomíná nasazení ekumenického patriarchy Bartoloměje a poukazuje na těsnou souvislost mezi „strádáním chudých a devastací životního prostředí“. Proto – píše František – „musíme být jednotní v prokazování milosrdenství našemu společnému domu“, „nesmíme kapitulovat“ před projevy zhoršování životního prostředí zapříčiněnými naším „nezodpovědným a sobeckým jednáním“. Papež opět poukazuje na „globální oteplování, částečně způsobené lidskou činností“ a „přispívající k srdcervoucí krizi nucených migrací“.

„Zacházíme-li špatně s přírodou – píše papež – chováme se špatně také k lidem.“ František konstatuje, že devastující chování k našemu společnému domovu je hříchem proti Bohu i proti nám samotným. Odtud plyne také pobídka k uznání těchto našich „hříchů proti stvoření“, neboť jedině tak budeme moci „učinit konkrétní kroky na cestě ekologické konverze, která předpokládá, že si jasně uvědomíme svoji odpovědnost“. Papež tedy právě v rámci probíhajícího Svatého roku milosrdenství vybízí ke zpytování svědomí a pokání, a to také za pomoci svátostné zpovědi.

Petrův nástupce dále navrhuje, aby byla „péče o společný domov“ jakožto „nový skutek milosrdenství“ zahrnuta do „tradičních seznamů sedmi skutků milosrdenství“. Jako skutek duchovního milosrdenství – vysvětluje – vyžaduje péče o společný domov »vděčné nazírání na svět« (*Laudato si'*, 214), zatímco tělesné skutky milosrdenství vyžadují »jednoduchá každodenní gesta, jimiž prolamujeme logiku násilí, vykořisťování a sobectví« (*tamt.* 230). Papež požaduje změnit kurs, tedy nevěřit, že naše snahy jsou pro zlepšení světa příliš nepatrné.

Papež František požaduje změnit životní styl a osvojit si přesvědčení, že „ekonomika a politika, společnost a kultura nesmějí být ovládnuty mentalitou krátkodobého výhledu a vyhledáváním bezprostřední finanční či volební návratnosti“; „musejí být naléhavě přeorientovány k obecnému dobru, které zahrnuje udržitelnost a péči o stvoření“. Papežské poselství ke Světovému dni modliteb za péči o stvoření uvádí jako konkrétní příklad „ekologické zadlužení Severu u Jihu světa“, z čehož nezbytně plyne, aby byla chudším zemím poskytována podpora za účelem „prosazení udržitelného rozvoje“. Papež František pochvalně zmiňuje Dohodu z Paříže o Cílech udržitelného rozvoje do roku 2030 a připomíná, že tato dohoda je závazná nejenom pro vlády, ale i pro občany. Dodává však, že je také třeba „klást si cíle ještě větší.“

PLNÉ ZNĚNÍ papežova poselství je na stránkách

ČBK (http://www.cirkev.cz/Media/ContentItems/25179_25179/i-poselstvi-ke-svet-dni-modliteb-za-peci-o-stvoreni-fin.pdf)

2.9.2016

Sestra Prema: Matka Tereza není svatý obrázek, je živá a činná

Řím. Nedělní svatořečení bl. Matky Terezy bude – podle přání papeže Františka – jedním z vyvrcholení Svatého roku milosrdenství. Pro mikrofony Vatikánského rozhlasu hovoří třetí generální představená misionářek lásky sestra **Mary Prema** (foto):

„Svatořečení naší Matky je pro nás velkou poctou. Je to příležitost pohlédnout z větší blízkosti na její život, práci a velkou pozornost věnovanou druhým, ale také na náš vlastní život. Je to skutečně chvíle zpytování svědomí, abychom hlouběji viděly, jak žijeme povolání, které jsme obdržely jako misionářky lásky, a především jak žijeme své spojení s Bohem v modlitbě a spojení s Ježíšem v nejobožejších.“

Matka Tereza se stala v roce 1979 laureátkou Nobelovy ceny míru. Jak aktualizovat význam tohoto ocenění v dnešním světě poznamenaném konflikty a válkami?

„Nobelova cena míru jí byla přiznána za úsilí vytvářet jednotu všech národů jako dětí jediného Nebeského Otce. To je nesmírně aktuální téma. Každý touží po míru, ale mír je výsledkem odpuštění a úsilí naslouchat lidem, abychom jim mohli porozumět. Nesmíme vždycky předpokládat, že jsme v právu.“

Je podle vás dnešní církev taková, jakou si přála Matka Tereza?

„Matka neužívala svůj čas k tomu, aby řešila jaká církev má být nebo nemá být.... Matka se nezabývala analýzami, ale nasazovala svůj čas k tomu, aby se vší odpovědností brala Ježíše vážně. Říkávala: „Církev jsi ty i já. Pokud chceš, aby církev byla svatá, je tvou i mou povinností být svatý“. A takto sama žila.“

Někdy se zdá, že se Matka Tereza stala jakýmsi „svatým obrázkem“...

„My jsme s ní žily a znaly jsme ji. Uctívat její obraz a nehledat v ní přitom vzor k následování by nebylo správné. Matka je živá a zůstala s námi. Modlí se s námi. Aktivně zasahuje do života mnoha lidí. Viděla jsem to zejména v jejím domě v Kalkatě, kde její hrob navštěvují tisíce a tisíce poutníků, chudých lidí. Modlí se a Matka slyší jejich modlitby. Vracejí se s pokojem v srdci, s důvěrou a nadějí, že život může být lepší. Matka není svatý obrázek! Je živá a činná na všech místech. A my ji potřebujeme - její učení a její přímluvu.“

Na Matce Tereze je obdivuhodné, jak důrazně a jasně dokázala mluvit s politickými představiteli na všech úrovních...

„Matka necestovala proto, aby kázala nebo učila jiné lidi, co by měli dělat. Když mluvila, činila tak s jasností svého srdce. Nebylo důležité s kým mluví, ve svých promluvách mluvila o základních hodnotách života, jako spiritualita, modlitba, rodina, kde je oporou vztahů přijímání utrpení a odpuštění; hodnota řeholního života jako pokračování Ježíšova života. Nosila s sebou hodnoty těch nejubožejších z ubohých, kteří jsou velkými lidmi, protože nás mnohému učí. Učí nás přijímat to, co nám život nabízí. Matka nikdy neučinila jediný ústupek ve své obraně důstojnosti člověka.“

Máme stále ještě před očima obraz vašich čtyř spolusester zavražděných letos v březnu v Jemenu komandem ozbrojených mužů. Papež je označil za „mučednice lhostejnosti“. Když dnes vidíme pronásledování náboženských menšin, k němuž dochází v mnoha částech světa, jsme v pokušení ztrácet naději, že mučednictví může k něčemu sloužit.

„Pokud pohlížíme na smrt našich spolusester očima světa, je to jen zmarnění mladých životů. Pokud se díváme očima víry, je velkým privilegiem dát vlastní život za ty, kterým sloužíme. Pronásledování bylo součástí křesťanství od prvopočátku. Pronásledování je důležité, aby se lépe ukázalo naše povolání. Naše sestry zůstaly svobodně a vědomě ve službě nemocným v jemenském Adenu. Jejich smrt je velkou bolestí, ale zároveň velkou poctou, protože víme, že dosáhly cíle svého povolání, kterým je společenství s Bohem, milovaly Ježíše tak jako On miloval nás a odpustily těm, kdo nevědí, co činí.“

- říká sestra Prema, která je druhou nástupkyní Matky Terezy čele kongregace misionářek lásky.